

- Kommissionens afgørelse annulleres, for så vidt som den pålægger InnoLux en bøde på grundlag af værdien af koncerninterne leveringer af LCD-skærme til appellantens fabrikker i Kina og Taiwan.
- Den bøde, der er pålagt InnoLux, nedsættes til 173 mill. EUR, og
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder omkostningerne i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende: Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at koncerninterne leveringer af LCD-skærme til appellantens fabrikker i Kina og Taiwan falder inden for anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 med den eneste begrundelse, at de computerskærme, som LCD-skærmene inkorporeres i som komponenter på de omhandlede fabrikker, sælges af appellantens i EØS.

Anbringendet er baseret på følgende grundlag:

- a. Den i den anfægtede afgørelse fastslåede overtrædelse omfatter kun leveringer i EØS af LCD-skærme, hvad enten disse blev solgt til tredjeparter eller blev leveret koncerninternt, og der foretages ingen sondring mellem koncerninterne leveringer, der foretages af vertikalt integrerede deltagere i et kartel, som danner én virksomhed med deres forbundne købere, og de deltagere, der ikke danner én virksomhed.
 - b. Anvendelsen af begrebet »direkte afsætning til EØS ved hjælp af forarbejdede produkter« er i strid med det princip, der ligger til grund for Europa Carton-dommen om behandling af koncerninterne leveringer på nøjagtigt samme måde som ved salg til tredjeparter.
 - c. Det er i strid med gennemførelsesdoktrinen i Wood Pulp I-dommen at anvende artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 på leveringer af LCD-skærme uden for EØS.
 - d. Begrebet »direkte afsætning til EØS ved hjælp af forarbejdede produkter« fører til en uretmæssig udelukkelse fra anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 af transaktioner vedrørende LCD-skærme, som finder sted og begrænser konkurrencen inden for EØS på grundlag af en argumentation, som Domstolen udtrykkeligt forkastede i Commercial Solvents-dommen.
 - e. Den ekstra-territoriale anvendelse af EU's konkurrenceregler, der følger af begrebet »direkte afsætning til EØS ved hjælp af forarbejdede produkter«, indebærer en risiko for kumulation af sanktioner for virksomhederne og for kompetencekonflikter med andre konkurrencemyndigheder.
2. Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at anvendelsen af kategorien »direkte afsætning til EØS ved hjælp af forarbejdede produkter« på koncerninterne leveringer af LCD-skærme foretaget af hver af adressaterne for Kommissionens afgørelse blev vurderet af Kommissionen »på grundlag af de samme objektive kriterier«, og ved samtidigt afvise alle de anbringender, som appellantens fremsatte til anfægtelse af det anvendte kriteriums relevans, objektivitet og sammenhæng, nemlig om de sammen med de forbundne købere dannede én virksomhed.

Anbringendet er baseret på følgende grundlag:

- a. Om de vertikalt integrerede adressater for den anfægtede afgørelse danner én virksomhed sammen med de forbundne købere er ikke en »objektiv forskel«, der kan begrunde forskelsbehandlingen af deres respektive koncerninterne leveringer.
- b. Legalitetsprincippet kan ikke påberåbes med henblik på at forkaste appellantens anbringende om, at dens koncerninterne leveringer af LCD-skærme skal behandles på grundlag af den samme metode som den, der blev anvendt på LG Displays og AUO's koncerninterne leveringer af LCD-skærme, idet denne metode er fuldt ud lovlig.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Augstākā tiesa (Republikken Letland) den 12. maj 2014 — SIA »Ostas celtnieks« mod Talsu novada pašvaldība og Iepirkumu uzraudzības birojs

(Sag C-234/14)

(2014/C 212/24)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA »Ostas celtnieks«

Sagsøgt: Talsu novada pašvaldība og Iepirkumu uzraudzības birojs

Præjudicielt spørgsmål

Skal bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF⁽¹⁾ af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der for at reducere risikoen for, at en kontrakt ikke udføres, i udbudsbetingelserne fastsættes et krav om, at en tilbudsgiver, såfremt en kontrakt tildeles denne tilbudsgiver, der baserer sig på andre økonomiske aktørers formåen, med disse økonomiske aktører, inden kontrakten tildeles, skal indgå en samarbejdsaftale (som i nævnte kontrakt omfatter de konkrete punkter, der er fastsat i udbudsbetingelserne) eller med disse oprette et interessentskab?

⁽¹⁾ EUT L 134, s. 114.

Sag anlagt den 12. maj 2014 — Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-236/14)

(2014/C 212/25)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Hetsch, K. Herrmann og L. Armati, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 27, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF⁽¹⁾, idet Irland ikke har vedtaget bestemmelser til gennemførelse af de definitioner, der er fastsat i artikel 2, litra f), h), m), n) og o), og de krav, der er fastsat i artikel 3, stk. 2 og 4, artikel 5, artikel 13, stk. 1, litra a)-e), artikel 15, stk. 6, litra e), artikel 16, stk. 1, 3, 5, 6, og stk. 7, andet punktum, samt stk. 8, artikel 17, stk. 1-5, artikel 17, stk. 6, vedrørende flydende biobrændsler, artikel 17, stk. 8, artikel 18, stk. 1 og 3, vedrørende flydende biobrændsler, artikel 18, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 3, artikel 21, stk. 1, andet punktum, og bilag II-V samt VII til dette direktiv, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen om sådanne bestemmelser.
- Irland pålægges med virkning fra datoen for Domstolens dom i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF, at betale en tvangsbøde på 25 447,50 EUR pr. dag, som skal indbetales på kontoen for Unionens egne indtægter, for at have tilsidesat sin forpligtelse til at meddele foranstaltninger til gennemførelse af et direktiv, som er vedtaget efter en lovgivningsprocedure.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 5. december 2010.

⁽¹⁾ EUT L 140, s. 16.